

søgelse fra Embedslæger (Fængselslæger) i sig selv vilde give et fuldt ud betryggende Grundlag for *Retsafgørelsen* i disse ofte meget følgesvære Sager, hvor det drejer sig om Bedømmelsen af en Persons sjælelige Forfatning, hans mulige Farlighed for Rets-sikkerheden og de Foranstaltninger, der bedst kan bringes til Anvendelse over for ham.

I de færreste Tilfælde vil der her være Tale om oplagt „rasende og galne“ Personer, til hvis Erkendelse der næppe nok udfordres psykiatrisk Indsigt¹⁾. I de allerfleste Tilfælde er der tværtimod Tale om Personer med mere farveløse mentale Forstyrrelser, *begyndende Sindssygdomme* med relativt faa og lidet iøjnefaldende Symptomer, om konstitutionelle Psykopatier eller lettere Aandssvaghedsformer, Alkoholister, Seksualforbrydere o. lign., Tilstande, der ofte berører eller naar ind i Grænseområdet mellem sygt og sundt, og hvor den rette Erkendelse fordrer baade stor Forhaandsviden og betydelig personlig Erfaring, ikke alene klinisk-psykiatrisk, men ogsaa og især *retspsykiatrisk*. Og ikke mindre vanskeligt bliver Skønnet over den paagældende Persons mulige *Farlighed* og de *Forholdsregler*, der bedst bringes i Anvendelse over for ham, Forholdsregler, der med *Straffeloven af 1930* er blevet uddifferentieret i meget betydelig Grad.

Man vil ordentligvis ikke kunne forvente, at Embedslægen (Fængselslægen) vil sidde inde med en saa indgaaende psykiatrisk-diagnostisk Indsigt og retspsykiatrisk-kriminalterapeutisk Erfaring, at der ikke her vil kunne komme et betydeligt Usikkerhedsmoment ind i Skønnene.

*Embedslægernes Eksamensuddannelse*²⁾ i *Retspsykiatri* — 3 ugentlige Forelæsninger (med Øvelse i Udstedelse af retspsykiatriske Erklæringer) gennem ca. 3 Maaneder foruden en obligatorisk Tjenestegøren paa Sindssygeafdeling i 3 Maaneder — giver dem vel en tilstrækkelig Uddannelse til at foretage en foreløbig, *orienterende* Undersøgelse af Lovovertræderes mentale Tilstand o. s. v. og danner saaledes et brugeligt Grundlag for et *sagkyndigt Raads videre Skøn* over den paagældende Lovovertræders Mentalitet og Farlighed for Rets-sikkerheden m. v.

Retslægeraadet vil mene, at de fleste Embedslæger vilde være enige i denne Betragtning og vilde føle sig utrygge ved at skulle staa med *Eneansvaret* i saadanne Sager. Ved den mindste Tvivl vilde de derfor — forstaaeligt nok — blive tilbøjelige til at tilraade yderligere Observation paa Sindssygeafdeling, en Foranstaltning, der — foruden betydelig, ofte maanedsvis, Forsinkelse af Sagens Afgørelse — vil medføre store Udgifter, der ofte — gennem Retslægeraadets Medvirken — vilde kunne være undgaaet. Det var bl. a. netop disse Momenter, der dikterede Retslægeraadets Udvalget dets Stilling.

I dette Udvalg overvejedes ogsaa, om Observationserklæringer fra *Overlæger paa Sindssygehospitalet*, hvor den paagældende Lovovertræder havde været indlagt til Observation, ordentligvis behøvede at indsendes til Retslægeraadet til Udtalelse. Udvalgets Medlemmer, heriblandt ikke mindst den Sindssygeoverlæge, der repræsenterede Sindssygeoverlægernes Organisation, maatte imidlertid anse en saadan Indsendelse for nødvendig.

Afgørende var her dels Hensynet til den *Ensartethed* i Behandlingen af disse Sager, der efter Udvalgets som ogsaa efter Retslægeraadets Skøn er af afgørende Betydning. Dernæst ogsaa dette, at medens man selvsagt gennem disse Observationer kan naa det bedst mulige psykiatriske Skøn over den paagældende Lovovertræders *mentale* Tilstand, er det ikke paa Forhaand givet, at ikke Konklusionen i *retspsykiatrisk* og *kriminalterapeutisk* Henseende i en Del Tilfælde maatte falde anderledes ud, naar Tilfældet bedømtes ud fra *mere speciel og omfattende Sagkundskab og Erfaring* paa disse Punkter, saaledes som netop Retslægeraadet ifølge Sagens Natur sidder inde med. Retslægeraadet maa fremhæve, at netop ud fra saadanne Synspunkter sluttede Repræsentanten for Statens Sindssygehospitalet sig til Ønsket om, at *alle* Observationserklæringer fra Sindssygeoverlægerne indgik til Retslægeraadet³⁾.

1) Af 1577 Observander paa Kommunehospitalets VI. Afd. i 1905—32 led kun de 298 af udtalt Sindssygdom, det vil sige ca. 18 pCt.

2) Det skal bemærkes, at af Retslægeraadets Medlemmer er Professor Wimmer Embedslægernes Lærer i Psykiatri og Retspsykiatri, Professor Sand deres Lærer i Retsmedicin.

3) I Overlægernes Forfald vil det yderligere blive de underordnede, i disse retspsykiatriske Spørgsmaal mindre uddannede Læger ved Sindssygehospitalet, der vil komme til at afgive de her omtalte Observationserklæringer.